

Sygn. akt: I ACa 404/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Stanek (spr.)
Sędziowie:	SSA Bożena Błaszczyk SSO del. Barbara Krysztofiak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. O. prowadzącego działalność gospodarczą po nazwą (...)** w Ł.

przeciwko **H. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...)** w B.

o ochronę praw autorskich

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 9 grudnia 2013r. sygn. akt X GC 562/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego H. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w B. na rzecz powoda M. O. prowadzącego działalność gospodarczą po nazwą (...) w Ł. kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 404/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 października 2011 roku powód M. O. wniósł o zasądzenie od H. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w B. kwoty 2.558,34 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2010 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wskazał, iż dochodzona kwota stanowi należne mu zgodnie z treścią przepisu art. 79 ust. 1 pkt.3 lit.b ustawy z dnia 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych wynagrodzenie z tytułu bezprawnej publikacji przez pozwanego na stronie internetowej <http://www.seho.com.pl/mapapl.html> fragmentu Mapy Polski, opracowanej przez Wydawnictwo (...), pochodzącej z programu (...) do której prawa autorskie z tytułu zawartej umowy licencyjnej posiadał powód. Dochodzona w pozwie kwota stanowi trzykrotność opłaty licencyjnej w wysokości 852,78 złotych.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami procesu. Podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że nigdy nie korzystał z map, do których prawa autorskie zastrzegł powód. Zdaniem pozwanego powód nie wykazał, by pozwany rozpowszechniał fragmenty mapki przedsiębiorstwa (...). Ponadto powód nie wykazał nawet w minimalnym stopniu powstania szkody w tym w szczególności w jakiej dacie doszło do naruszeń prawa.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 grudnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanego H. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w B. na rzecz M. O. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w Ł. kwotę 2.558,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2010 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.749,69 zł tytułem kosztów postępowania w tym kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

Sąd Okręgowy ustalił, że powód – M. O. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w przez Wójta Gminy A. pod numerem (...). Do przedmiotu jego działalności, prowadzonej pod nazwą „(...)”, należy między innymi przetwarzanie danych, zarządzanie stronami internetowymi (hosting) i podobna działalność. Pozwany – H. S. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) w B.. W dniu 13 lutego 2006 roku pomiędzy powodem a A. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w Ł. przy ul. (...) zawarta została umowa licencji wyłącznej na korzystanie z utworów wymienionych w umowie – map Polski sporządzonych w różnych skalach i różnej rozdzielczości.

Umowa obejmowała wykorzystanie wymienionych w niej utworów na następujących polach eksploatacji:

- zezwalanie na wykonywanie praw zależnych poprzez udzielanie sublicencji osobom trzecim na polach eksploatacji poprzez utrwalanie i zwielokrotnienie metodą elektroniczną oraz rozpowszechnianie w sieciach teleinformatycznych rastrowych obrazów kartograficznych stanowiących elementy opracowania,
- dokonywanie zmian w treści i formie graficznej map, o których mowa poprzez dodawanie własnych punktów wskazujących lokalizację obiektów punktowych, liniowych lub powierzchniowych.

Umowa zawarta została na okres dwóch lat począwszy od daty jej zawarcia za wynagrodzeniem stanowiącym 50 % kwoty uzyskanej przez powoda z tytułu udzielenia sublicencji. Umowa była następnie aneksowana na okres dwuletni.

Pozwany zlecił założenie strony internetowej na domenie <http://www.seho.com.pl/mapapl.html> firmie zewnętrznej.

W dniu 14 października 2008 roku powód stwierdził, że na internetowej stronie zawierającej dane teleadresowe pozwanego, znajdującej się na domenie <http://www.seho.com.pl/mapapl.html> występuje fragment mapy, do której autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi.

Fragmenty mapy występujące na stronie internetowej pozwanego są tożsame w zakresie generalizacji szczegółów z mapą, do której prawo autorskie przysługuje powodowi. Mapy te są tożsame w zakresie sposobu przedstawienia oraz rozmieszczenia obiektów takich jak ułożenie nazw ulic, ułożenie i sposób przedstawienia siatki dróg tworzących sieć komunikacyjną, oraz opisów elementów, granic cieków wodnych, zastosowania czcionki do opisu poszczególnych

elementów, pokrycia terenu, które są widoczne na obu mapach. Nie ma wątpliwości, że pozwany wykorzystał mapę powoda.

W dniu 14 października 2008 roku powód wystosował do pozwanego pismo wzywające go do usunięcia stanu bezprawnego naruszenia praw autorskich przez zawarcie stosownej umowy licencyjnej.

Zgodnie z cennikiem licencyjnym powoda wykupienie u niego, sublicencji w zakresie jednego fragmentu mapy na najkrótszy okres – jednego roku, wynosi 699 złotych netto.

We wrześniu 2009 roku na zlecenie pozwanego G. K. stworzył nową stronę internetową.

Pismem z 12 października 2010 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz kwoty 2.558,34 złotych w terminie 7 dni od daty otrzymania tegoż wezwania, nie później niż do 26 października 2010 roku. Wezwanie to zostało doręczone listem poleconym dnia 18 października 2010 roku.

W odpowiedzi na wezwanie pozwany w piśmie z dnia 21 października 2010 roku wyjaśnił powodowi, że nie ponosi odpowiedzialności za umieszczenie mapy na swojej stronie internetowej, ponieważ strona ta została sporządzona na zlecenie przez firmę zewnętrzną K. i to do tej firmy powód powinien kierować swoje roszczenia.

W ocenie Sądu instancji powództwo, jako uzasadnione zarówno co do zasady jak i co do wysokości podlegało uwzględnieniu w całości.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 pkt 3 ustawy z 4 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych, (jednolity tekst – Dz. U. 2006 nr 90, poz. 631 ze zm.) dalej pr. aut. uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, między innymi naprawienia wyrządzonej szkody (a) albo na zasadach ogólnych (b) albo poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosowanego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego w szczególności z umowy licencyjnej wyłącznej z 13 lutego 2006 roku, powód jest uprawnionym z tytułu autorskich praw majątkowych do przedmiotowej mapy. Swoje prawa powód bowiem nabył na mocy umowy licencyjnej (art. 41 ust. 1 pkt 1 pr. aut.), która została sporządzona na piśmie, a zatem spełnia warunki formalne z art. 53 pr. aut

Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazał, że w umowie licencyjnej upoważniono powoda do dochodzenia roszczeń z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych do przedmiotowej mapy.

W ocenie Sądu I instancji w świetle materiału dowodowego sprawy nie budzi także wątpliwości, że pozwany narusza wyłączne prawo powoda, jako nabywcy licencji, do wyłącznego prawa korzystania z utworu i jego rozporządzania na polach eksploatacji wyraźnie wskazanych w umowie licencyjnej (por. art. 41 ust 2 pr. aut.). Pozwany bowiem rozpowszechniał na stronie internetowej zawierającej jego dane teleadresowe, znajdującej się na domenie <http://www.seho.com.pl/mapapl.html>. fragment mapy, do której autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi.

Podstawowym argumentem podnoszonym przez pozwanego mającym, w jego ocenie zwalniać go z odpowiedzialności za naruszenie praw autorskich poprzez rozpowszechnianie treści objętych ochroną prawa autorskiego utworów lub ich fragmentów jest podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia, który jest bezzasadny.

Naruszenie majątkowego prawa autorskiego jest czynem niedozwolonym (por. wyrok sądu apelacyjnego w Poznaniu, z dnia 14 października 2010 roku, sygn. akt I ACa 715/10, Lex nr 756712). Dlatego odnośnie przedawnienia roszczeń w przedmiotowym postępowaniu znajdzie zastosowanie przepis art.442¹ § 1 KC

Zgodnie z art. 442¹ § 1 KC roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej

naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Powód o tym, że pozwany zamieścił na swojej stronie internetowej fragment mapy, do której autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi dowiedział się najpóźniej w dniu 14 października 2008 roku, o czym świadczy załączone przez powoda pismo skierowane do pozwanego (k. 6).

Trzyletni termin przedawnienia roszczenia upłynął w dniu 14 października 2011 roku. Powód wniósł pozew w dniu 13 października 2011 roku zatem w dacie kiedy roszczenie nie było jeszcze przedawnione.

Przedmiotem prawa autorskiego, a więc utworem, jest każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiejkolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia (art. 1 ust. 1 pr. aut.), w tym utwór wyrażony słowem, symbolami matematycznymi, znakami graficznymi: utwory literackie, publicystyczne, naukowe, kartograficzne oraz programy komputerowe (art. 1 ust. 2 pkt 1 pr. aut.), to uznać można, że mapa, jako utwór kartograficzny, również jest takim utworem.

Przechodząc do rozważań zakresie wysokości dochodzonego w sprawie roszczenia, Sąd Okręgowy uznał, że naruszenie dokonane przez pozwanego było zawinione.

Przepis art. 79 pr. aut. nie definiuje winy, a zatem w tym zakresie należy odnieść się do orzecznictwa i poglądów doktryny wypracowanych na gruncie ogólnych reguł odpowiedzialności. Z przyjmowanego ujęcia winy wynika, że jest ona zarzutem niewłaściwego zachowania, który może być postawiony człowiekowi postępującemu z właściwym rozeznaniem, a więc poczytalnemu oraz takiemu, który osiągnął określony wiek (por. teza IV.6 do art. 415 [w:] K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz, 2008, Nb. 22, Legalis wersja 495). Przy czym nawet najmniejszy stopień winy jest wystarczający dla nałożenia odpowiedzialności cywilnej (vide teza z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 10 października 1975 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I CR 656/75, publ. w: Legalis wersja 495).

W piśmie z dnia 21 października 2010 roku (k. 13) pozwany potwierdził, że na swojej stronie internetowej zamieścił fragmenty mapy. Podniósł, że utworzenie strony internetowej zlecił firmie, która profesjonalnie zajmuje się zakładaniem stron internetowych. Stwierdzić jednak należy, że pozwany jako osoba mająca dostęp do strony internetowej, na której opublikowana była sporna mapa miał również wpływ na treść zamieszczonych na niej publikacji.

Jako podmiot profesjonalny był zatem zobowiązany również do sprawdzenia czy publikowane na niej treści nie naruszają praw autorskich twórców a w przypadku powzięcia takiego przypuszczenia miał obowiązek usunąć treści naruszające prawo. Ponadto pozwany również nie wykazał, że po wezwaniu przez powoda poczynił starania mające na celu usunięcie przedmiotowej strony internetowej (art. 6 k.c.).

Mając na uwadze, że naruszenie autorskich praw majątkowych powoda było przez pozwanego zawinione, wskazać należy, że przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b pr. autorskiego daje powodowi podstawę żądania od pozwanego zapłaty sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Przy czym przez pojęcie „stosownego wynagrodzenia” z przywołanego przepisu należy rozumieć wynagrodzenie, jakie otrzymywałby uprawniony, gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia (vide: teza z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 25 marca 2004 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II CK 90/03, opubl. w: OSNC 2005, z. 4, poz. 66; teza z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z 29 listopada 2006 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II CSK 245/06, publ. w Lex numer 233063).

Jak wynika z cennika powoda, opłata licencyjna za najkrótszy okres udzielenia licencji na używanie jednego fragmentu mapy wynosi 699 złotych netto, a więc 852,78 złotych brutto (699 x 1,22) i tę kwotę należy przyjąć jako stosowne wynagrodzenie z art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b pr. aut..

Natomiast trzykrotności takiego wynagrodzenia stanowi kwotę 2.558,34 złotych (852,78 x 3).

Pozwany nie kwestionował wysokości dochodzonego świadczenia

W apelacji od tego wyroku pozwany zaskarżając orzeczenie w pkt. 1 zarzucił:

- naruszenie art. 6 k.c. poprzez niewłaściwą wykładnię poprzez błędne przyjęcie, że w sprawie zostało wykazane, iż pozwany zachowywał się w sposób bezprawny jako osoba wkraczająca w sferę majątkowych praw autorskich powoda i wyrządził powodowi szkodę, a także, że wysokość szkody odpowiada wynagrodzeniu ustalonym przez powoda w toku procesu, jak również, by działanie powoda było zawinione w sposób niezbędny do przyznania wynagrodzenia w potrójnej wysokości odszkodowania, gdy takie jest, a w sprawie nie została wykazana przez stronę powodową bezprawność pozwanego, a dalej nie został wykazany żaden potencjalny nawet związek przyczynowy w zachowaniu pozwanego pozwalającego ustalić, wystąpienie szkody po stronie powodowej;

- naruszenie art. 278 § 1 k.p.c.

a. poprzez uznanie, że istotne okoliczności sprawy wymagają wiadomości specjalnych przez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego geodety, pomimo, że powód nie wykazał przesłanki bezprawności, w tym w szczególności, jakoby pozwany rozpowszechniał na stronie internetowej fragmenty mapy, mającego być mapą, do której prawo autorskie przysługuje powodowi choćby we fragmencie;

b. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. przez zakreslenie w postanowieniu z dnia 4 marca 2013 roku w punkcie 1 biegłemu sądowemu tezy „na okoliczność, czy mapa powoda oraz mapa zreprodukowana przez pozwanego są tożsame”, czym sąd przesądził o bezprawności zachowania pozwanego przez ustalenie, że doszło do zreprodukowania mapy powoda przez pozwanego, gdy z materiału dowodowego takich ustaleń, nawet częściowych, nie da się wyprowadzić;

- błąd w ustaleniach faktycznych sprawy i błędnej oceny materiału dowodowego poprzez wadliwe ustalenie, że mająca występować w przeszłości mapa na stronie internetowej jest tożsama z zakresie generalizacji szczegółów, do której autorskie prawa majątkowe ma powód, gdyż powyższe okoliczności nie zostały udowodnione, które to naruszenia prawa procesowego mają wpływ na wynik sprawy i doprowadziły ostatecznie do

- naruszenia prawa materialnego – art. 79 ust. 1 b zd. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, w szczególności w powiązaniu z naruszeniem art. 6 k.c. przez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na dokonaniu przez Sąd Okręgowy wadliwej oceny materiału dowodowego, a dalej wadliwych ustaleń faktycznych w sprawie i podciągnięcie błędnego stanu faktycznego pod ten przepis, gdy nie miał on zastosowania w sprawie.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W piśmie z dnia 2 kwietnia 2014 roku pozwany sprostował, że zarzuca w apelacji naruszenie art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit. B a nie art. 79 ust. 1 b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Apelacyjny rozważył na nowo cały zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonał własnej oceny. Ustalenia faktyczne Sądu I instancji są prawidłowe, stąd też Sąd Apelacyjny je podziela i przyjmuje za własne.

Zarzuty apelacji nie są uzasadnione.

Przede wszystkim nie są trafne zarzuty naruszenia prawa procesowego.

Nie sposób podzielić zarzutu naruszenia art. 278 k.p.c.

Sąd jest obowiązany wezwać biegłego, jeżeli ma oceniać okoliczności, których poznanie wymaga - w świetle obiektywnych kryteriów, uwarunkowanych przeciętnym poziomem wiedzy w danym społeczeństwie - posiadania wiadomości specjalnych. Odmowa dopuszczenia dowodu z opinii biegłych na tej podstawie prowadziłaby do pomieszania funkcji z rolą i zadaniami biegłego, a nadto mogłaby prowadzić do uszczuplenia praw procesowych wyrażających się w kierowaniu przez strony pytań do biegłego, sprawdzania jego czynności, a także podjęcia merytorycznej polemiki wykazującej dostrzeżone nieprawidłowości. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy, ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej. Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Mając na względzie powyższe uwagi nie można się zgodzić ze skarżącym, że Sąd I instancji błędnie uznał, iż w okolicznościach rozpoznawanej sprawy są niezbędne wiadomości specjalne. Ocena podobieństwa map, które były przedmiotem analizy biegłego niewątpliwie wymagała posiadania wiedzy z zakresu kartografii. Wbrew sugestii skarżącego, celem przeprowadzenia tego dowodu nie było ustalenie bezprawności postępowania pozwanego. Biegły nie wypowiedział się zresztą w tej kwestii. Analiza wniosków tej opinii (k 263 akt sprawy) wskazuje jednoznacznie, że biegła dokonała porównania – wzrokowej analizy konkretnych elementów przedstawionych na obu wydrukach zrzutów ekranowych (k 7 i 8 akt sprawy). Nie ma wobec tego znaczenia, w jaki sposób sformułowana została teza dowodowa, skoro w swojej opinii biegła w ogóle nie odnosi się do tego, czy pozwany reprodukuje mapę, do której autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi, ani też do tego, czy pozwany czyni to w sposób bezprawny.

Oczywiste jest, że rzeczą powoda, nie zaś biegłej, było wykazanie, iż pozwany upowszechnił fragment mapy, do której autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi.

Chybiony jest zarzut apelującego, że „sam wydruk nie może w żaden sposób potwierdzić rzekomego naruszenia praw przysługujących powodowi”.

Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z wykładni przepisów art. 308 k.p.c. Wydruki komputerowe stanowią, bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty. (postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 października 2012 r. I ACz 1810/12 - LEX nr 1223511, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 lutego 2013 r. - I ACa 1399/12 - LEX nr 1362755, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 listopada 2013 roku – I ACa 618/13 – portal orzeczeń, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 grudnia 2013 r. - I ACa 776/13 - LEX nr 1409202).

Nieuzasadniony jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Choć skarżący wyraża odmienne przekonanie, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, zgodnie z kryteriami przewidzianymi w tym przepisie.

Podkreślenia wymaga, że rozważania apelacji stanowią jedynie polemikę z oceną dowodów zaprezentowaną w zaskarżonym orzeczeniu. Motywy apelacji nie zawierają argumentacji pozwalającej na przyjęcie, że ta ocena nie jest wszechstronna, zgodna z zasadami logiki formalnej, czy też zasadami doświadczenia życiowego. Argumenty sprowadzające się do tego, że jeden ze świadków „jest w stosunku zobowiązaniowym” z powodem nie mogą odnieść zamierzonego skutku.

Godzi się zauważyć, że samo stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżących odpowiada rzeczywistości, nie jest więc wystarczające. Konieczne jest

bowiem wykazanie, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko takie uchybienie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2013 r. I ACa 868/13 - LEX nr 1416146).

Nie są również zasadne zarzuty obrazy prawa materialnego.

Z niewadliwych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że pozwany bezprawnie upowszechnił fragment mapy, do której autorskie prawa majątkowe przysługują powodowi. Wobec powyższego powodowi przysługują roszczenia przewidziane w art. 79 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych.

Podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że naruszenie miało charakter zawiniony z przyczyn wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W apelacji powód nie podjął skutecznej polemiki z tymi argumentami.

Nie można się zgodzić ze skarżącym, że powód nie wykazał wysokości roszczenia, skoro przedstawił dowody stosowania stawek z cennika obowiązującego w jego firmie w konkretnych umowach.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz w związku z § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust 1 pkt 2 oraz § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.).